

Nulté číslo periodického občasníku "Ilegální demokracie" se zrodilo náhodně, bez nějakých dlouhých okolků a představ, co bude následovat, poněvadž dříve to byly zejména ony "velkolepé vyhlídky" do budoucnosti, které vyústily ve zmrazení veškerých editorských ambicí. Na každé nahodilosti se ovšem dá naléznout aspoň částečka jisté zákonitosti, jež mohla onu náhodu přivolat. I v případě publikování "Ilegální demokracie" se dá hovořit o konkrétních pohnutkách, pod jejichž náporu se možnost přetavila ve skutečnost. V první řadě se nabízí neustálý a málo promyšlený útok veškerých sdělovacích médií na čidla obětí, tedy spoluobčanů redakční rady "Ilegální demokracie". Až provokativní naivita i bezohlednost zkreslování těch stránek života, které se nedaří prezentovat s předpokládaným rozmachem společnosti v alespoň přibližném souladu, mívá u nás typický dopad na konzumenta. Mrtvolná otupělost drtivých skupin mladých lidí pramenící z ekonomických faktorů, vlastně ani nepřipouští pokusy zamyslet se nad obsahem zpráv chrlených z obrazovek a reproduktorů. Mašinerii informační techniky berou tito absolventi "stínového života" jako jakousi nutnou zvukovou a obrazovou clonu, oddělující je od života, který by mohli ovlivňovat vlastními rozhodnutími. Přes tuto překážku nelze ovšem spatřit ani ždíbec perspektiv daných pouhým faktem, že žijí a že jsou zdravými a svéprávnými občany demokratického státu.

LEGÁLNÍ DEMOKRACIE

V druhé řadě našince dráždí neschopnost většiny rozbít tuto umělou bariéru v prožívání opravdových zážitků a tvoření autorizovaných hodnot - bariéru brzdící rozvoj myšlení a citu. Absolutní bezmocnost je přímým důsledkem chybějící příležitosti porovnávat události, ať již kulturní či společenské, se "Zbytkem světa". Člověk nezískává impuls k přemýšlení o nabízeném stanovisku, nemá-li zkušenosti z vlastního života a neví-li, jak se s nastolenou problematikou vyrovnávají jinde. Absence měřítek činí ze snadno ovlivnitelných osob otroky všemocné a centralizované nabídky programů. Tak se stalo národní chorobou sledování příběhů na obrazovkách - často stupidních a předem odhadnutelných zápletek hrdinů. V nich se shlíží diváci, kteří tak buďto "prožívají" něco, k čemu se sami nikdy nedopracují anebo se mohou kochat zjištěním, že "ti nahoře" znají jejich všední štrapáce a i když není v jejich schopnostech odstranit je, pustí jim aspoň utopickou vizi o jejich vyřešení.

ČTETE ÚVODNÍK ČASOPISU ILEGÁLNÍ DEMOKRACIE - ČTETE ÚVODNÍK ČASOPISU ILEGÁLNÍ

Nutnou reakcí na neúplný žebříček hodnot je vznik domácí opozice. Samotný pojem "Opozice" vyvolává v našich krajích přízraky persekucí nejružnějších forem. Poněvadž se ovšem nejedná o klasickou opozici založenou na vlastní koncepci boje o moc, opírající se o program zlepšení hospodářství, služeb a kultury, ustavují se jednotlivé opoziční složky jako názorově roztržité skupiny lidí stmelené pouze represemi režimu. V kultuře se aktivizuje opozice taktéž živelně, bez jakékoli interní filosofie, z níž by zpětně vycházela tvorba, reflektující život nositelů této filosofie. Osudy většiny lidí jsou si tak podobné, že zformování nové umělecké fronty, hluboce přesvědčené o svém svědectví, vůbec nepřichází v úvahu.

Jakékoli "antikultuře" pomohli na svět dosavadní zákazníci "Mistři" tím, že degradovali náročnost a inspirativnost umění na pouhou spotřebu, sloužící snazší manipulaci s lidským materiálem. Je to smutné, ale snad kromě PPU, se ve snaze být za každou cenu proti soudobému škváru, nikdo ne-

vyvaroval kopírování cizích vzorů. Za to ovšem vděčíme dlouhodobému vnucování jednostranných zahraničních idejí, které pochopitelně vyvolalo opačně orientovanou reakci - tedy zase na cizinu, ale z obrácené světové strany. Výsledkem je opovrhování vlastními zdroji a přecenování všeho cizího, úpadek uměleckého výrazu, když na troskách starých dohořívajících struktur náhle nevíme čí jsme a co si počít s nově vzniklými prostory. Finanční podpora ze zahraničí bývá už jen tím posledním hřebíčkem do rakve autentické kultury, protože taďy končí umění a začíná politizování. Jistěže se obě sféry nedají nikdy ostře ohraničit, ale umění by mělo být alespoň prvotní veličinou, která má v sobě dostatek živelné síly na to, aby se znovu obrodila v případě že se původní radikální směry stanou předmětem umění politiky.

Samozřejmě že "Ilegální demokracie" je financována ze Západu. To jsou ostatně všichni, kterým se u nás nelíbí něco mimo povolenou oblast kritiky. Jenom za slib vydání tohoto nultého čísla pobrala redakční rada 3 000 západoněmeckých marek. Uvedený údaj má usnadnit pátrání státních orgánů po našich chleboďárcích, čímž se ušetří nemalé částky. Málokdo si totiž uvědomí, kolik úsilí a peněz se skrývá za každou onou senzační zprávou typu: "...v cizím žoldu..." nebo "...Kdo se maskuje..." či tak nějak podobně.

"Ilegální demokracie" není žádnou opozicí. Chce být jen průzorem ve cloně. Tribunou nových progresivních uměleckých směrů. Zrcadlem nastaveným křivým zrcadlům obrazovek.

Periodikum "Ilegální demokracie" je tiskovou sekci ÚV ČT. Vychází příležitostně nákladem 300 výtisků. Adresa redakční rady je velmi pohyblivá. Podaří-li se Vám ji sehnat, rádi uveřejníme Vaše příspěvky, nebudeme však vracet žádné rukopisy, dokonce ani vyžádané, jedině snad odkoupené za námi stanovenou sumu.

ZPRÁVODAJOVÉ NÁM HLÁSÍ

Hvězda nám už nevěří!

Byli jsme tam! Šest komisařů, kteří vedou vyšetřování úrovně zábavy naší mládeže. A že jsme začali právě diskotékovou vinárnou? Na tom skutečně není nic divného, když si uvědomíte, kolik procent mladých lidí tráví dnes svůj volný čas právě v podobných zařízeních. Co jsme všechno zažili a jaký je výsledek naší inspekce, se dočtete v následující zprávě.

Pod Hvězdou jsme nepřišli s žádnými ideály o tom, co tam uvidíme. Přesto nás však dokázala lecčím mile potěšit. Hned při vstupu překvapila ochota "vrátného" pustit nás dovnitř. Leč obávám se, že nebyl hnán ničím jiným, než nízkou touhou vydělat si 8.- Kčs, neb vstupné za jednu osobu činilo 8.- Kčs. Ve vinárně již naplno zurčela diskotéka. Houfec lidí na pódiu se křečovitě zmítal nevěda, co si počít s končetinami. A toto byla naše chvíle. Pod Hvězdou jsme nepřišli totiž jen hodnotit, ale i podněcovat a obohacovat program, aby vznikla skutečně hodnotná a přitom barvitá zábava. Pro tento účel jsme měli připraveno velmi populární vytváření tanečních obrazů, které by vyjadřovaly ty nejsložitější a nejabstraktnější ideje. A tak jsme se s chutí pustili do obrazu nám nejmilejšího s názvem: I stromy mají duši. Do oka nám totiž padly sloupy podpírající strop, které se výborně hodily pro zobrazení stromů. Celý obraz začíná tak, že libovolný počet lidí obchází těsně kolem stromu /sloupu/ a rytmickými pohyby hlava vpřed a vzad dává najevo soucit se stromem, že musí být poražen. Poté se od stromu /sloupu/ skupina vzdálí a zůstane jen jeden, který sloup obejme a pravidelnými erotickými pohyby vyjadřuje lásku ke stromům. Ostatní se zatím volně pohybují.

Po tomto úvodu následuje hlavní část obrazu - porážení stromu. Celá situace vypadá tak, že dva řežou pilou, třetí vráží klín a zbytek vířivými pohyby vleže znázorňuje sbírání chrastí / tedy noh tančících osob/. Právě v tomto okamžiku došlo k nemilé příhodě. Jeden ze sběračů omylem a nechtěně podrazil berly jednomu přítomnému mrzáčkovi, kterému ani jeho postižení nebránilo v tom, aby se vesele zmítal na parketu. Na podtržení reagoval slovy: "Co děláš, vole!" Za toto extempore se moc a moc omlouváme. Skutečně nebylo naším cílem vyvolávat atmosféru napětí a následnou vlnu rozhořčení.

To se už ale pomalu dostáváme k vrcholu a zároveň nejtěžší části celého obrazu, který tvoří tzv. Vynášení boha lesů. To si jeden/nejlépe ten nejlehčí/ sedne na židli, kterou ostatní zvednou do výše hlavy a pomalu s ní otáčejí. Při větších prostorových možnostech s ní mohou i chodit. Tím celý obraz končí. Bohužel, a je nám toho opravdu ze srdce líto, všechno dopadlo jinak, než se dalo očekávat.

Již ze začátku jsme četli v očích všech přítomných nedůvěru a snad dokonce i obavy. Snažili jsme se rozehnat tyto chmury naší nápaditou kreací, leč celý obraz se setkal s totálním nepochopením jak ze strany pořadatelů, kteří vzali bohovi lesů židli a nutili sběrače chrastí vstát, ale překvapivě i ze strany ostatních mladých lidí, kteří soucitnými pohledy častovali dvojici vytvářející paralelně obraz "Splynutí s přírodou", který je v podstatě oduševnělou podobou primitivního plouzáku. Tyto okolnosti nás nakonec přiměly k tomu, že jsme se rozhodli vinárnu opustit. Náš obraz plný krásy a prožitků nebyl pochopen a mládež se opět omezila na své bezduché křepčení v rytmu stejně šiléném, jako je dnešní doba. Vrátný nás snad ještě ochotněji než prve vypustil na vzduch a nebyl líný doprovodit nás ještě po schodech nahoru. Tím mne ovšem přistihl, jak močím na schody. Na tuto skutečnost reagoval slovy: "Padej, nebo už bude kurva zle!" Nechápal, chudáček, že hůř než je, už být nemůže. Shodla se na tom celá naše komise, která ve své zá

0 00
00 0000
0 0000
0 0000
věrečné zprávě konstatuje, že úroveň programu ve vinárně Hvězda až
znepokojivě hluboko zaostává i za tak vlažným průměrem, jaký v síti
našich zábavných podniků ~~existuje~~ panuje.

OKNO DO SVĚTA MLADÉ POEZIE

Kam jdeme

Kam jdeme, co chceme
na hlavu mi padají hvězdy
krví obarvené
mám si něco přát
rychle, jen rychle
na hlavu vám srát
krychle, jen krychle.

Kam jdeme, co chceme
otázky věčně živé
• odpovědi šílené
je stále lépe - jen se dívej
místo mozku sval
a místo duše plyn
člověk, co by jen budoval
svět lepších zítřků
a říkal : Já věřím, já věřím.

Kam jdeme, co chceme
vždyť k hrobu směřujeme

Provaz

Had
jen místo jedu smyčka
v ní spočine
má kulatá hlavička.

Stačí
jen podrazit si zem
už si mě konečně
už si mě smrti vem.

Apatie

OHLASY - RECENZE

Naše redakce již dlouho a se zájmem sleduje činnost zatím nepříliš známého hudebního sdružení "Upřímná soustrast", které si vytyčilo trnitou a těžko schůdnou cestu. Ostatně zpěvák souboru Jaroslav "Hrobař" Lopata nám to polopatě vysvětlil. "Již roky si všímáme styčných ploch mezi českým kulturním světem a hřbitovy. S překvapením jsme zjistili, že tyto plochy se nedotýkají. Proto se o to snažíme." V rámci sblížení těchto styčných ploch jsme požádali dalšího člena souboru Petra "Rakev" Truhláře o malý rozhovor:

- Ze slov vašeho kolegy je patrné, že svou tvorbu jste zasvětili sblížení styčných ploch. Jaké jsou vaše zkušenosti z dosavadního působení v souboru?
- Ano, skutečně, křehkost formy se překvapivě mísí s hlubokostí prožitku.
- Tohle nemáte ze své hlavy, že?
- Bohužel, máte pravdu. Frázování není mou silnou stránkou, proto přejímám do svého názorového slovníku většinou konstrukce, kterým si ce nehovím a ani nerozumím, ale pomocí kterých se dorozumívám s lidmi jako jste vy.
- Děkuji za kompliment.
- Prosím, rádo se stalo.
- Náhodou zde také již dvě hodiny přešlapuje kostra celého souboru, Živomil Kolíbka. A hned první otázka je na kostru: Vy se příliš neztotožňujete s koncepcí kapely, že?
- Já, na rozdíl od svého kolegy říkám, že hlubokost formy se mísí s křehkostí prožitku.
- Jak tyto vážné názorové problémy v souboru řešíte?
- My je neřešíme, my se akorát nemáme rádi.
- Netrpí tím úroveň tvorby "Upřímné soustrasti"?
- Ne, my jsme pro dialektiku až za hrob!
- Dobrá, nebudeme na veřejnosti prát špinavé rubáše vašich vnitřních vztahů. Ostatně sám zastávám názor, že každý si má zamést nejprve před vlastní hrobkou.

A nyní uvádíme obsazení kapely: "Hrobař" umíráček, zpěv
 a "Rakev" Wohrobbouch, kostoněty
 Živomil Žebrofon, vzpříčená hole

Náš zpravodaj se zúčastnil koncertu, který se uskutečnil 2.9. na nejmenovaném hřbitově u příležitosti výkopu hrobu neznámého příznivce skupiny. Pořadatelé měli hodně práce s odháněním čumilů, kteří nebyli členy fan-clubu, tudíž tento koncert byl pro ně španělskou kostnicí. Přesně v době klekání zazněl skomíravý zvuk litinového umíráčku podbarvený valivým rytmem wohrobbouchu. Po úvodním chorálu doprovázeném temným mručením publika, začala vlastní show. Přes pódium přeběhl hlavní osvětlovač s blýskající lucernou a kolem pódia se rozhořelo 666 přichystaných hromniček. Z pódia se řinula spolu s morkem dynamická skladba "Malý Hrobeš". Nejnadšenější z fandů se začali vzájemně pohřbívat. A to už zpěvák ohlásil další "vypalovačku" "Mozkem do hlavy", při níž byla vypálena většina svíček. Než se stačily pochovat přední řady, přehoupł se koncert do své druhé poloviny. Skupina odehrála své největší hity a dostavily se první komplikace. Projevil se nedostatek fosforu a vápníku v žebrofonu značky AKÁTY Kostnice. Po výpadku tří žeber se stal nástroj nepoužitelný. Technik se sice snažil instalovat uvolněné součásti zpět do koše nástroje, leč nedalo se. Sedl si tedy na hrobek a začal nejmastnější části žeber aspoň olizovat. "Rakev" pak zarytmoval wohrobbouchem tak razantně, že se nedávno pohřbený A.K. probral ze spánku posledního a přidal se k ostatním. Kritice se též zalíbily "hrobařovy" pohybové kreace. Te když se houpal na laně od umíráčku a tento pohyb doprovázel BREAK-DANCE prvky, takže nakonec se srdceryvným výkřikem přeletěl hřbitovní zeď. Zpět se ovšem již nedostal, neboť neměl vrácenku.

Koncert se tím chýlil ku konci, protože bez jasného hlasu zvonu šířícího zvěst smrti, ztratila hudba na razanci. Stejně již všichni diváci byli zavrtnáni do hlíny a v celém areálu zůstali pouze dva zbývající hudebníci. Byl právě nejvyšší čas, neboť se o celé akci dozvěděli příslušníci klubu VB a již se řítili auty směrem udaným udavačem. Přijeli však s křížkem po funuse. Z celé aparatury zůstalo jen jedno jediné žebro. To samozřejmě zabavili jako cennou trofej do muzea kriminalistiky. Se slovy: " Přece jsme někoho lízli!" dolízali aspoň to žebro do sucha.

Co říci závěrem? Tato nadějná skupina má velký cíl- hrát jednou na Olšanském hřbitově. Ať se vám to chlapci podaří!!

Poznámka: Sólista souboru "Upřímná soustrast" nadějný žebrofonista Živomil Kolíbka nás požádal, abychom tlumočili čtenářům "Ilegální demokracie" jeho prosbu o finanční příspěvky na zakoupení nového koncertního nástroje. Svě peněžité dary můžete odevzdávat do pokladniček umístěných na většině pražských hřbitovů, nebo pokud je nenaleznete, stačí pohodit bankovky různě po pomnicích, či je lze vložit do luceren, napíchnout na kříže a podobně, dle libosti. Buďte ubezpečeni, že díky Živomilově lásce k místům posledního odpočinku, skončí vaše příspěvky v těch pravých rukách. Pro nezasvěcené bychom chtěli ještě připomenout, že žebrofon je nástroj s dlouholetou tradicí. Nejlepším materiálem jsou lidské kosti, které dluhují neklidný a přebíhavý tón žebrofonu zvláštním ultrazvukovým echem. Pro basžebrofon užívají výrobci zejména koňské hrudní koše, v případě nouze/ pro tuzemské potřeby/ se hodí i koše prasečí, kravské a volské, na Slovensku ovčí. Samotná technika hry patří k nejtvrdějším muzikantským oříškům. Dá se jednak přejíždět zuby nebo jazykem přes jednotlivá žebra nebo lze pískat na míšní otvor a ruční manipulací s žebry upravovat výšku tónu. Nejlepší světoví žebrofonisté zvládají oba herní postupy současně. Své další dotazy ohledně žebrofonu, ale případně i jiných unikátních hudebních nástrojů, můžete odkládat též na nejrozdumnějších/ nejlépe pražských/ hřbitovech.

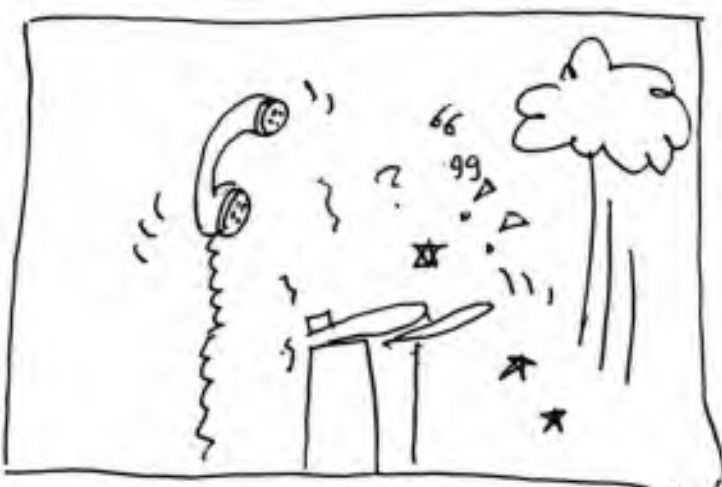
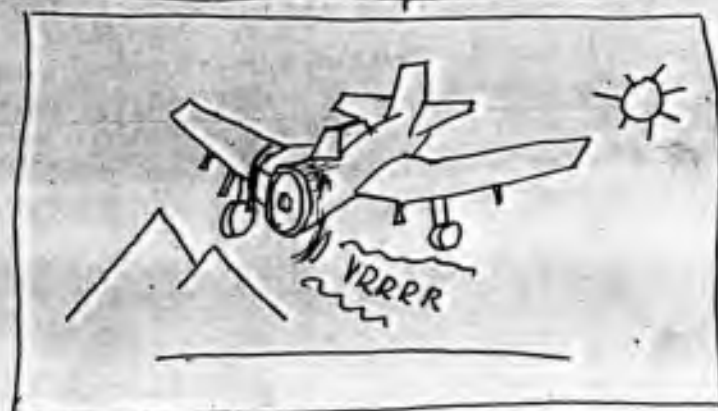
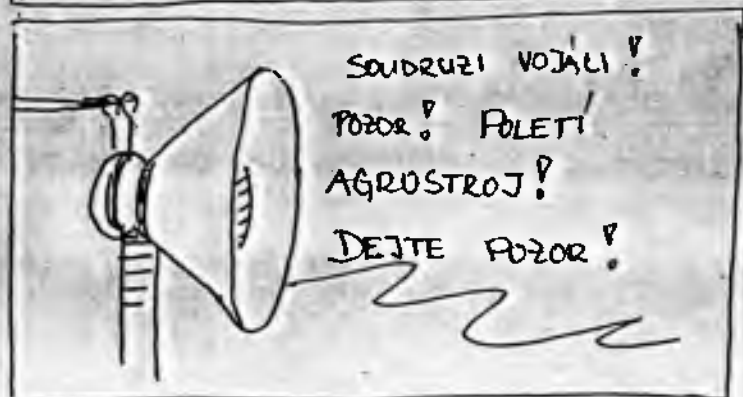
ZADÁNO BELETRII

Markýzovi vnuci

Už zase přiletěly vrány- kopstatoval ten blbec Franta Oláh se svým kamarádem Blaškem a volám Rusínákem patří do jednoho pytle a utopit nebo polít hořlavinou a zapálit. Ve výlohách se pomalu začínají objevovat vánoční ozdoby, banky- aspoň zakryjí nedostačující sortiment krámů. Rusínák si to míří do bufetu na teplý ranní rohlík a pivo, zatímco Blaško s tím blbem Oláhem kupují tisk formátu A4 -musí jej kupovat. V řadě na párek s rohlíkem kecají dva muži, celí hrbatí a se špinavými aktovkami a v ušmudlaných starých sakách. -Má ji v šestnácti letech, stejně jako její matka, ta měla taky brzo děcko, ani šestnáct neměla. Jaká matka, taková dcera- je to z jednoho vrhu.- Tlustá baba slyší tento hovor a pitoře se směje....Mládež svinavá....

Ještě jsem se ani nedostal na řadu a párek v rohlíku nebyl. Ohavná prodavačka stáhla roletu a na všechny se šklebila nástavnými, zašlými korunkami a zlatými zuby. Z rolety vyletěli švábi a do vlasů té ženy se zaplantal netopýr.- Dobytek...ulevila si a lopatou ubíjela prvního ranního potkapa. Franta, na kterou se tu nic nedostalo, se pomalu rozešla. Blaško, Rusínák a Oláh stáli na rohu nádraží a lili do sebe už několikrát ranní pivo. Takových podobných tu stála hromada. Teď tu bloudím uličkami jako Markýz, tomu z toho fajn hrabalo. Oslovoval popelnice jmény, pak si vyhrnul rukávy a hrabal se v nich. Markýz byl třída, patřák Rusínáka, zvracívý úsměv neoholené tváře, vydělavá si taky prodejem svých obrázků, podobné svinstvo jako Zrzavý a navíc se tam aspoň čitelně podepsal. Bezkonkurenční. Bloudil ulicemi podobně jako teď já, ale nehledal práci, ta ho hledala sama a nikdy nenašla. Mimo popelnice oslovoval i stařeny- mademoiselle, madame. Někdy se ty mrchy kolem něho šmrncly, ale většinou po něm hodily kamenem nebo jej přetáhly berlemi.

A jak vlastně přišel ke svému jménu Markýz? Kdysi u nás koncertovala kapela Markýz John, on si urval její plagát, přibíl si jej na stěnu svého sklepního brlohu a začal si říkat Markýz. Na své původní jméno si nevzpomněl a nikdo si naň ani nevzpomene. Byl to prostě Markýz a jeho doupě, popelnice a stařeny. Stejně stával náno na rohu na pivo, kolikrát mu byla už zima, od úst mu šla pára a vzduchem poletoval sníh. Vedle stolku hozenou aktovku nakrémovanou na černo, zkrchlé ruce na ledovém pívě, které si lil s úsměvem do hrdla. -Zmrzne vám hrdlo!- volala na něho prodavačka z okénka. - Ale hovno- říkal- život je jenom jeden-. Loni zemřel na rakovinu. Už tu u piva nestojí, ale každé ráno tu drží stráž jeho družci Blaško, Oláh a Rusínák. Všichni lidé spěchají do práce, vzduchem poletuje sníh, v dlouhých kabátech se drkotají zmrzliny a roztřesené krásvice, trousící se do továren a ke stolům s psacími stroji a všichni míjí Blaška s kamarády s opovržením. Ti stále stojí jako kamenné sochy, které pohybují jenom rukama, aby nalily do úst studené pivo. Lidé už pracují, kolem se rozednívá, ale tito tu stojí dál, vítr s nimi kolíbá ze strany na stranu. Pijí donekonečna a budují pomník zesnulému Markýzovi. Asi tu na rohu zmrznou s pivem v ruce až přijdou mrazy. Buďte jim stavět někdo pomník jako oně Markýzovi? Ano! - Podhoubí- pivní stavby.

1/8

POUČENÍ? POSLOUČEJTE TELEFONNÍ
HVOZY POZORNĚ!